

Adventní pohádky pro malé medvědy 2020

Seznam pohádek a autorů:

Jak chutnají princezny – Monika a Jan Šťastní
Voňavá – Natálie Matysková
Vzpouza bačkůrek – Vítězslava Gajerová
Víla Šustilka – Jitka a Jakub Strakovi
Vločka a dřevorubec – Barbora Siala Špirochová
Ztracený mrňousek – Jana Šrumová
O jabloni, která nechtěla odpočívat – Barbora Folejtarová
Evelínka a Josefínka – Marie Haklová
Matýsek a Lenka – Radmila Tomšů
Lovec zimy – Kateřina Špirochová
Neočekávané překvapení – Zuzana Bábková
Bahniček – Monika a Jan Šťastní
Vánoční detektivka – Jitka a Jakub Strakovi
Koník s duší jednorožce – Marie Haklová
Dovolená na horách – Jana Šrumová
Ledový král – Kateřina Špirochová
Ztracená ovečka – Barbora Folejtarová
Jedno polepšené přání – Vítězslava Gajerová
Šepot pod sněhem – Jitka a Jakub Strakovi
Lojzík tanečníkem – Zuzana Bábková
Kouzelné zrcátko – Marie Haklová
O stromečku, který zářil – Natálie Matysková
Rok s andělem – Barbora Folejtarová
Velká zimní hostina – Anna Pecinová

Evelínka a Josefínka

Marie Haklová, maminka Malých medvědů, Oldíka a Mikuláše

Evelína byla malá, roztomilá, cukrová baletka, která bydlela v hrací skříňce. Vždy, když někdo natáhl klíček a skříňku otevřel, předvedla Evelínka ten nejkrásnější taneček a malí diváci zůstávali oněmělí úžasem. Dávala si zvlášť záležet, aby potěšila každého, kdo ji právě sledoval. Trénovala piruety, stála krásně rovně na špičkách a čechrala si sukýnku, aby byla vždy připravená, když se skříňka otevře. Její tanec doprovázela hudba malých zvonků, které tak sladce cinkaly, že málokdy zůstalo u jednoho tance a diváci natahovali klíček zas a znovu. Evelínka byla velice ráda středem pozornosti, užívala si obdiv lidí, a kdyby mohla, tančila by bez přestání.

Vedle Evelíniny hrací skříňky stálo na polici malé sněžitko. Bylo neuvěřitelně roztomilé a vešlo by se pohodlně do kapsičky každé malé holčičky nebo malého kluka. Uvnitř měla svůj domeček skřítčí slečna Josefína, která se o něj s láskou pečlivě starala. U domečku měla malé zápraží, na které každé ráno vyšla, protáhla se, poděkovala za nový den, zametla před prahem a začala svůj každodenní program. Ten se skládal z vaření, poklizení, šití skřítčích kalhotek a zažívání těch potrhaných. Josefína byla totiž skřítčí švadlenka. Kolem své chaloupky měla kousek lesa, v dále se rýsovaly hory, a když někdo sněžitkem otočil, začalo na chaloupku, hory, les i Josefínku sněžit. Sníh se snášel pomalu, polehoučku. V takové chvíli si Josefínka postavila na čaj a věděla, že si ho stihne vypít a vychutnat, než sníh zase dosněží a bude všude bílo.

Evelína se na tu scenérii ve sněžítku dívala s úžasem a skrytou závistí. Moc se jí líbila chaloupka se zápražím a les i hory, které měla Josefínka jen pro sebe. Co ale Evelína Josefíně záviděla ze všeho nejvíc, byl sníh, který se ve sněžítku tak měkce snášel. Evelínka nevěděla, co takový sníh dělá ani jaký je, ale obdivovala tanec sněhových vloček, který ji nepřestával fascinovat. Jak ráda by tancovala spolu se sněhovými vločkami! Evelína svým pocitem dlouho odolávala, vždyť byla tak oblíbenou hračkou. Tolik děti se na ni chodilo dívat a obdivovat ji. Ale závist je zelenooká příšera, která se dokáže prožrat do srdce lidí, hraček i nadpřirozených bytostí a úplně ho otrávit. A to se stalo i Evelíně...

(dokončení v Adventních pohádkách pro malé medvědy 2020)

Šepot pod sněhem

Jitka a Jakub Strakovi, rodiče Aaronka a Martínka

Toho roku přišla zima velice brzy. Během několika dní se značně ochladilo a krajinu pokryla velká vrstva sněhu. Všechna zvířata byla tou náhlou změnou počasí trochu zaskočena a ti, kdo nespali, se alespoň choulili jeden k druhému, aby se trochu zahřáli.

Liška měla tentokrát starostí dvakrát tolik. Ze všech dětí jí sice zůstala jen dvě liščata, zato to byla ta nejčilejší. Marně byste po světě hledali větší zrzavé neposluchy a neposedy. Teď v zimě, když trávili hodně času v noře, se neustále poštuchovali a strkali do maminky čenichem a občas ji při hře i nechtěně kousli.

Máma liška byla každý den unavená z lovu. Byla obratná, a tak hlady netrpěli, co však lišce scházelo, byla fantazie. Večer ulehala tak vyčerpaná péčí o liščata, že už nedokázala vymyslet nové a nové příběhy... A liščata se tolik dožadovala nových pohádek na spaní!

Ach děti, kdybyste jen věděli, co to dá práce uspat taková dvě liščata!

Jednou večer se máma liška rozhodla, že se zkusí projít na čerstvém vzduchu a třeba na nějaký příběh přijde. Nechala tedy liščata v noře, zakázala jim chodit ven a sama zmizela v šeru. Prošla lesním svahem až na louku pod lesem. Všude bylo jen bílo a měsíc maloval na sněhu třpytivé krystalky.

„Ach jo...“ povzdechla si liška, která stále nemohla vymyslet novou pohádku. Tu však něco zašustilo... A za chvíli znovu. „Odkud ten šustot jen vychází? Že by něco k snědku?“ pomyslela si liška. Nastražila proto uši.

Nastalo krátké ticho. Liška proto sklonila hlavu níž ke sněhu. A tu zaslechla hihňání.

„Máš ji... ne ne, ty ji máš... že mě nechytíš... hihhi.“

Šustot se pod sněhem rychle pohyboval. Liška šla po zvuku, když vtom zaslechla z hloubky pod sebou:

„Ale! Tady jste, alou do hajan! To se dělá, takhle běhat po nocích?! Ať už jste v pelechu nebo nebude žádná pohádka.“

„No ne, pohádka?“ podivila se liška. A od koho, pro koho? Našla místo, kde se ozývalo už jen jemňoučké pískání, přiložila ucho až na sníh a pozorně poslouchala...

(dokončení v Adventních pohádkách pro malé medvědy 2020)